

Chương 10

Dậy sớm học bài nhưng thời gian có hạn nên tôi chỉ kịp học ba trong năm câu hỏi chuẩn bị. Sinh viên là thế đấy. Nước đến chân mới nhảy. Rất may là bài kiểm tra rơi vào hai câu tôi đã học. Học tủ mà được vậy, rất thích, như trúng xổ số. Sau giờ kiểm tra, Dũng Khói rủ tôi ra quán nước ngoài cổng trường. Thấy mặt nó căng thẳng, tôi hỏi:

“Mày làm được bài không?” Nó lơ đãng gật đầu.

“Có chuyện gì thế?”

“Đ.m. nó!” Dũng Khói văng tục. “Tao sẽ đập thẳng ấy một trận để chữa cái thói chọc gậy bánh xe!”

“Thằng nào cơ?” Tôi ngờ người không hiểu nó định nói ai, một thoáng mới hiểu là nó nói tới thằng Quang. Hóa ra là nó chẳng để ý tới bài vở. Mấy hôm sau tôi mới biết là nó chẳng làm được câu nào.

“Bình tĩnh! Gái đẹp thằng nào chẳng thích.”

Dũng Khói nín thình, phả khói phì phì như cô tổng ra nổi bực bội trong người. Một lát nó hỏi:

“Tao nên làm gì đây?”

Tôi biết nói sao? Cứ đà này tôi sợ rằng cái thằng đẹp trai kia sẽ chinh phục được Hạnh. Tính hiếu thắng của Dũng Khói sẽ bị bầm dập ra trò vụn này.

“Thằng ấy tập đến nhất đẳng karate đấy!” Tôi bảo nó.

“A! Càng hay!” kẻ si tình kêu to, cặp mắt xéch quắc lên. “Karate cút! Nhất đẳng chứ thập đẳng ông cũng chơi! Vậy là có cơ để choảng nhau. Dân võ thì sẽ nhận thách đấu đấy.”

“Chuyện tình cảm, liên quan gì võ võ?”

“Mày giúp tao bảo nó tránh xa Hạnh ra. Nếu không, bảo là tao thách đấu.”

“Nó từ chối thì sao?”

“Từ chối là thế nào, học võ để làm gì?”

“Ừ, cứ cho là nó thua, nhưng cứ theo đuổi Hạnh thì làm thế nào? Chặn đường đánh nhau à? Hai việc ấy là khác nhau.”

“Nhờ có thể mà cứ lý sự dài dòng.” Nó gạt, nhăn mặt. “Cứ thể mà làm được không?”

“Được rồi!”

Tôi gật đầu, hiểu rằng không gì có thể ngăn được kẻ si tình.

“Thế mà có vào lớp không?”

“Thôi tao chờ mà ngoài này!” Dũng Khói đáp, rít thuốc.

“Sao lại chờ ngoài này? Không vào học à?”

“Mày vào nói với nó đi! Tao chờ ngoài này.”

Trời ơi, nó muốn tôi nói với thằng kia ngay bây giờ. Nó phát cuồng thật rồi. Bực mình khi bị sai làm cái việc kỳ cục này, nhưng nhìn cái mặt nhăn nhó, tôi không đành từ chối. Thôi, chiều nó vậy.

Sự việc buồn cười này không biết sẽ đến đâu. Thằng bạn tôi căng thẳng và buồn bã quá. Đấy, biết ngay mà, mỹ nhân như mật ngọt, ruồi nhặng bâu đầy, dính vào rất mệt. Cứ cho là loại được thằng này hôm nay nhưng ngày mai lại xuất hiện một thằng khác thì làm thế nào. Chẳng nhẽ suốt ngày phải đánh nhau? Thôi, cứ chiêm ngưỡng từ xa là hơn cả.

Tôi tìm tới lớp của Quang, nhấc nó ra ngoài. Nó gật đầu cười tươi, thân thiện cứ như tôi là bạn của nó. Thế này thì gái chết là đúng rồi, tôi thậm nghĩ, thấy mối lo của mình càng có lý. Quang mặc quần bò, cái đồ cực hiếm và đắt tiền thời ấy. Chẳng thế mà lúc nào nó cũng có cái vẻ thoải mái tự tin của con nhà giàu. Tôi chột thấy ngại ghê, nhưng kệ, cứ nói, đến đâu thì đến.

“Cậu tìm gặp tôi à?”

“Tôi là bạn của Dũng. Cậu tóc dài ấy.”

“Tôi biết Dũng,” nó gật đầu. “Chúng tôi có nói chuyện với nhau mấy lần. Tôi thấy hai cậu hay đi với nhau. Có chuyện gì vậy?”

Thấy tôi ngập ngừng, nó tiếp:

“Cậu có muốn đi đâu uống nước rồi nói chuyện không?”

“Thôi, để tôi nói luôn cho khỏi mất thời gian của cậu. Tôi biết chuyện này có vẻ lạ nhưng tôi muốn cậu hiểu là Dũng bạn tôi yêu Hạnh. Nó muốn cậu đừng theo đuổi Hạnh nữa.”

“Ồ! Đề nghị lạ nhỉ? Mà sao Dũng không tự gặp tôi mà lại phải nhờ cậu?”

“Ừ, có thể là nó không thích nói chuyện này.”

“Có bạn như cậu thật là quý, nhưng tôi thích Hạnh và tôi có quyền theo đuổi cô ấy!”

Cái kiểu nói điềm tĩnh và có lý của nó khiến tôi thấy mình lố bịch. Tôi đành nói thẳng:

“Dùng muốn đấu võ với cậu. Người thua không được theo đuổi Hạnh nữa.”

“Á à!” Quang bật cười khanh khách như chế giễu tôi. Mặt tôi nóng bừng. “Nghe như chuyện các hiệp sĩ thời xưa ấy nhỉ, dùng lưỡi kiếm để tranh giành ái tình. Thú vị đấy! Này cho tôi hỏi nhé. Ông bạn của cậu từ đời nào tới vậy? Ai lại dùng võ vẽ vào chuyện tình cảm? Mà hiệp sĩ cũng không làm thế, người ta chỉ thách đấu khi bị xúc phạm. Nếu Hạnh đã là người yêu hay vợ của Dũng mà tôi có ý định tán tỉnh thì cậu ấy mới có quyền thách đấu. Chứ đến giờ Hạnh cũng chỉ coi Dũng là bạn như bao người khác thôi.”

Tôi bối rối, thấy tình huống này thật vô duyên nhưng đâm lao thì phải theo lao. Dù sao cũng phải hỏi rõ.

“Thế có nghĩa là cậu từ chối không đấu với Dũng?”

“Ừ, tôi từ chối đấu để giành quyền theo đuổi Hạnh. Tôi chẳng cần đấu đá gì thì cũng đã có cái quyền ấy rồi. Cậu về nói lại với ông bạn tóc dài là nên nhìn lại vấn đề đi. Tôi thấy cách cậu ấy giải quyết chuyện tình cảm thô lắm. Giả sử có thắng tôi thì chắc gì cậu ấy đã chinh phục được tình cảm của Hạnh. Mà biết cái kiểu hành xử buồn cười ấy thì Hạnh sẽ ngại mà chạy mất dép ấy chứ? Cậu có thấy vấn đề ở đây không?”

“Ừ!” Tôi lúng túng, đành vót vát. “Tôi biết Dũng định làm gì thì nhất định phải được.”

“Cái tính quyết đoán ấy chỉ dùng được vào việc khác thôi cậu ạ. Chuyện tình cảm mà giải quyết theo kiểu ấy thì hỏng ngay. Nhưng thú thật là tôi thấy thích cái tính hiệp sĩ của anh bạn tóc dài đấy.”

Tôi im lặng, cố nghĩ xem nên nói gì tiếp.

“Vậy đã nhé, tôi phải vào đây!” Nó chia tay ra bắt, cười thân thiện như không hề có cái cuộc nói chuyện kỳ cục vừa rồi. “Môn này tôi đã vắng mặt nhiều rồi. Tôi không muốn ông giáo ghét cái mặt tôi.”

Tôi ra quán nước. Hôm nay chúng tôi còn hai tiết vật lý nữa. Cả tôi và Dũng Khói ít khi bỏ tiết nên hôm nay có vắng một hôm cũng chẳng sao. Ông giáo dạy môn này được cái thoải mái, và coi trọng tính tự giác của sinh viên. Không điểm

danh như các giáo viên khác nhưng ông tuyên bố là sẽ không có chuyện xin xỏ điếm. Ngay tiết học đầu tiên ông đã nói về điều ấy: “Làm như vậy là các anh các chị tự hạ thấp giá trị của mình, mà chẳng phải danh dự là tài sản lớn nhất của chúng ta sao?”

Cuộc nói chuyện không ra sao khiến tôi buồn bực. Kệ thôi, dù sao thì tôi cũng đã cố hết sức.

“Thế nào?” Dũng Khói vút điếu thuốc hút dở xuống đất, lấy tay kéo ghế cho tôi và bảo bà bán nước: “Bà cho xin chén nước!”

Nghe chuyện xong thì nó đứng lên đi đi lại lại, mặt mũi đăm chiêu. Một lát, nó ngồi xuống, châm một điếu thuốc khác. Tôi hiểu nó. Chúng tôi là những kẻ ngu ngơ trong chuyện này. Mấy gã trai “quê mùa” lớn lên như cỏ dại thì làm gì có ai chỉ bảo về chuyện tâm lý này nọ. Mấy thứ ấy đâu có trong sách vở để mà học.

“Tao nên làm gì bây giờ?” Dũng Khói hỏi mà nghe như một tiếng thở dài buồn rười rượi.

“Trời ơi! Mà hỏi thì tao biết hỏi ai? Về khoản này tao còn gà mờ hơn mày nhiều. Mày thích Hạnh còn dám tiếp cận, chứ tao thì chỉ dám chiêm ngưỡng từ xa thôi.”

Nó cười, nhìn tôi, mặt mũi dịu lại đôi chút.